

Birman Kansa

Birmalainen sotalaiva

SELLAISET suurvallat kuin Englanti riistävät työläisiä omassa maassaan ja orjuuttavat kansakuntia, jotka ovat teknillisesti vähemmän kehittyneitä ja militaarisesti heikompia. Birma on yksi niistä maista, jotka Englanti on pannut valtansa alle ja joitten luonnonrikkauudet ovat alkaneet rikastuttamaan jo ennestään pöyhkeitä englantilaisia raharuhtinaita.

Birma on suurin Itä-Intian maakunnista. Pinta-alaltaan se on 236,738 neliömailia. Asukasluku ollen 12,113,000. Nykyään on Rangoon sen pääkaupunki.

Kun englantilaiset vuonna 1885 valloittivat tämän maan, eli Birman kansa raa-kalaisuuden kolmatta yhteiskunnallista kehityskautta. Inhimillisen työn tuottavaisuus oli jo kehittynyt siinä määrin, että se voi valmistaa tuotteita enempi kuin mitä sen ylläpitäminen vaati. Ensin yhteiskunnallinen työnjako oli suoritettu ja ihmiset olivat jakautuneet luokkiin; hallitsijoihin ja hallittaviin, orjiin ja orjain omistajiin.

ORJIEN kohtalo ja suhde omistajiinsa oli täällä sama kuin mitä se on ollut kaikkien kansojen keskuudessa, jotka kerran aikoi-naan ovat kulkeneet tämän yhteiskunnallisen kehitysasteen läpi. Orja oli täydellisesti isäntänsä omaisuutta, minkä kanssa hän voi menetellä mielenensä mukaan. Omistajalla oli täysi oikeus myödä, vapauttaa taikka kiduttaa kuoliaaksi orjansa ole-matta siitä kenellekään vastuunalainen. Kaikki sodassa saadut vangit alistettiin orjiksi ja sotia käytiinkin pääasiassa tarkoituksella hankkia lisää orjia. Ruoskan iskujen uhalla pakotettiin heidät tekemään työtä aikaseen aamusta iltaan myöhään. Osa orjista käytettiin maanviljelykseen ja toiset työskentelivät kulta- ja rubiinkaivoiksissa. Nämä kaivokset olivat useinkin vaan ahtaita tunnelleja, noin kolme tai neljä jalkaa läpimitaten, ulottuen joskus satojakin jalkoja maanpinnan alle. Täl-laisissa luolissa ryömivät orjat, etsien näitä kal-lisarvoisia metalleja koristamaan yläluokan nai-

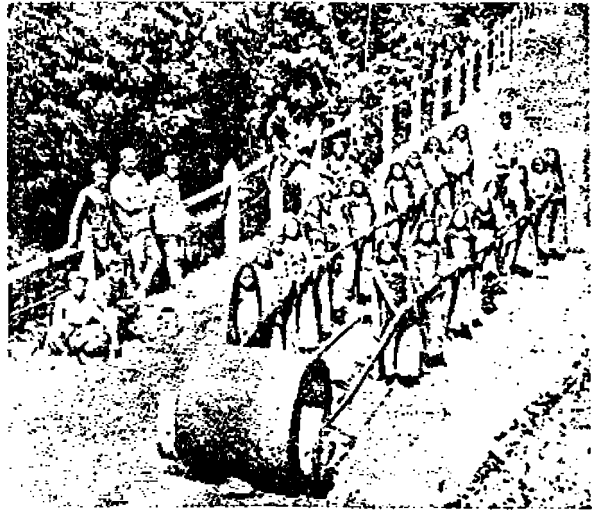
sia ja asuntoja. Vaikka orjilla ei ollutkaan min-käänlaisia laillisia eikä moraalisia oikeuksia, oli heidän keskuudessaan olemassa muodollinen avio-liittojärjestelmä. Mutta isäntä kuitenkin voi mie-lensä mukaan eroittaa ja myödä jomman kumman aviopuolisoista. Kaikki orjien lapset kuuluivat äi-din omistajalle ja usein kävi niin, että omistaja möi lapsen ja piti äidin, taikka päinvastoin möi äidin ja piti lapsen. Tällaisissa tapauksissa äiti ja lapsi tuskin koskaan enää sen jälkeen sai tilai-suutta nähdä toisiaan. Luonnollista on että nai-sia, joita vähemmän kaatui sotatantereella, jäi enempi orjiksi. Monilla orjien omistajilla olikin pääasiassa vain naisorjia. Päivät heillä teetettiin raskasta työtä ja yöksi heidät suljettiin vankilan tapaiseen rakennukseen. Nuoret naisorjat olivat aina tavallisesti isäntänsä intohimojen uhreja ja ilman minkäänlaista turvaa oli heidän kohtalonsa usein säälittävän kurja. Monilla Birman naapu-rikansojen naisilla olikin tapana maalata itsensä

mahdollisimman rumaksi. Tällainen tapa johtui siitä kun kauneimmat heistä ensiksi aina joutuivat orjiksi. Katkera oli orjien viha isäntiänsä kohtaan. Monta kertaa tiedetään orjien kostonhimosaan kuljettaneen kuolettavan myrkyllisiä käärmeitä isäntiänsä nukkumahuoneeseen, vaikka oli selvää että tällainen rikos tultaisiin rankaisemaan kuoleamalla. Vaikkakaan birmalaiset eivät merkinneet orjiaan millään ulkonaisilla merkeillä, kuten joillakin kansoilla on ollut tapana tehdä, oli heidät sittenkin aina helppo tuntea. Ulkonäöltään olivat he repaleisia, melkein alastomia, laihoja ja työn rasittamia.

Yläluokan elämäntapoihin kuului: työn halveksiminen, sodan käynti, uhraaminen, irstailu, opiumin poltto, taikojen oppiminen ja salamurhat. Yläluokan nainen silkkipuvussaan ja santaaleissaan oli tavallinen mampseli. Mukanaan oli hänellä aina pari orjaa, jotka hätyyttelivät pois myrkyllisiä kärpäsiä, joita Birmassa on runsaasti.

Kuvassa nähdään parikymmentä naisorjaa tiettyssä, vetämässä jyrää ja joitakin miehiä, jotka joutilaina katselevat kun naiset ahertavat. Eräs amerikalainen kirjoittaja sanoo, että Amerikassa tällaista näkyä katseltaisiin kummastuksella. Todellisuudessa se on hyvin yleistä täälläkin, että hyvin syötetyitä ja juotetuita miehiä vetelehtii joutilana jossakin auringonpaisteisella rannikolla, kun samalla kertaa miljoonittain kalpeita työn näännyttämiä naisia raataa pitkää päivää tehtaisa ja myllyissä.

Uskonto on aina kehittynyt yhteiskunnallisen kehityksen mukana. Birmalaisten uskonto oli myöskin heidän keskuudessaan vallitsevaa yhteiskunnallisen kehityksen ajanjaksoa vastaava. Jokaisella heimolla oli omat jumalansa ja erilaiset uskonnon menonsa, vaikkakin uskonto pääpiirteissään oli sama. Kaikkien yläpuolella oli yksi suuri jumala. Sitten oli lukematon määrä pienempiä jumalia, joita liikkui kaikkialla. Jokaisella puulalla, huoneella ja pellolla oli oma jumalansa. Jumalanpalveluksen pääpiirteinä oli ihmisuhraus, sillä jumalien uskottiin olevan julmia ja pahantahtoisia, joiden vihaa ainoastaan ihmisuhri voi lauhduttaa. Tällainen pahansuojaisille jumalille uhraaminen näyttää olleen vallassa kaikkien kansojen keskuudessa historian alkusikoina. Onkin luonnollista että ihmiset, jotka usein saivat kärsiä tuhoatuotavien tuntemattomien luonnonvoimien vaikutuksesta, alkoivat uskomaan että heitä hallitsee joku pahanlikkinen, ylläluonnollinen olemus, jota sitten koetettiin uhrelli lahjoja ja lepyttää. Monet Bir-

Naisorjia tiettyssä

man heimoista uhrasivat jumalille nuoria naisia. Toiset taas eivät uskoneet jumalia niin vaativaisiksi, vaan tyytyivät uhraamaan vanhoja orjia, taikka vanhuuttaan kyvyttömiksi käyneitä heimon jäseniä.

Ihmisten uhraaminen on luonnollisestikin jo itsestään hyvin raaka teko ja sen lisäksi suoritettiin se mitä raakamaisimmalla tavalla. Uhria ei tapettu yhdellä kertaa vaan sitä kuljettiin talosta taloon ja joka talossa tältä onnettomalta leikattiin pois yksi jäsen. Mitä enempi uhri parkui, sen paremmin sen uskottiin lauhduttavan jumalien kiukkua talon asukkaita kohtaan. Myöskin oli sellainen tapa, että uhriksi valittu haudattiin kaulaansa myöden viljapeltoon ja sitte kylän asukkaat hyppivät ja tanssivat hänen päänsä päällä niinkauvan kun uhrissa nähtiin elon merkkejä. Tämän uskottiin tyydyttävän pellon jumalaa ja kasvattavan hyvän sadon.

Tällainen jumalanpalvelus kuulostaa todellakin kovin raakamaiselta, mutta todellisuudessa se on vaan sitä samaa, mistä kaikki uskonnot ovat alkuaan kehittyneet. Kristinusko itsessään perustuu ihmisuhriin. Jeesuksen veriuhrialla koetettiin lauhduttaa jumalan vihaa. Myöskin olemme Raamatunhistoriasta lukeneet kuinka Abraham aikoi uhrata oman poikansa.

Sodassa olivat birmalaiset hyvin väijyviä. Ilman minkäläistä varotusta hyökkäsivät he vihollisensa kimppuun. Aseena heillä oli miekan mallinen sotakirves. Sillä he löivät irti vihollisensa pään yhdellä iskulla. Vangit ja kaatuneiden vihollisten päälliköt vietiin sotasaaliina. He uskoivat että sielu tulee kuolemantakaisessa elämässä sen hei-

Orjia kumiviljelyksellä

mon vangiksi, joka nykyisessä elämässä omistaa päär. Jos nuori mies sodassa onnistui omintakeisesti katkaisemaan jonkun viholliskansaankuuluvan ylimyksen päär ja toi sen lahjaksi morsiammelleen, pidettiin sitä mallikelpoisena lahjana ja varmana asiana että neito siitä ihastuu ja suostuu tulemaan sankarillisen kosijansa vaimoksi.

Birmasta saadaan runsaasti sellaisia arvokkaita luonnonrikkauksia kuin kultaa, rubiinjalokiviä, kasvispiikkaa (amber), norsunluuta, kumia ja tiikipuuta. Heti englantilaisten maahan tultua alettiin Birmassa voimaperäinen kumiviljelys. Nykyään on Birma ensimmäinen maa Englannin kumituotannossa. Paljon on myöskin perustettu ajanmukaisia kulta-, rubiini- ja amberkaivoksia.

Orjien käyttö työvoimana tällaisissa uudenaikaisissa teollisuuslaitoksissa oli liaksi vanhanaikainen ja tarkoitustaan vastaamaton. Siksi englantilaiset alkoivatkin vaatimaan orjien vapauttamista. Ensin he kutsuivat kaikkien heimojen päälliköt yhteiseen neuvotteluun. Alussa kuitenkin koko hommasta ei tahtonut tulla mitään. Heimopäälliköt, jotka olivat tottuneet elämään lois-

elämää orjien kustannuksella, olivat luonnollisestikin orjien vapauttamista vastaan. Tehdäkseen asiasta selvän lopetti Englanti kaikki sovinnolliset neuvottelut, julisti orjat vapaiksi ja toi armeijan maahan katsomaan perään, että määräystä noudatetaan. Englantilaiset sanoivat taistelevansa vapauden puolesta, mutta heidän todellinen tarkoituksensa oli saada nämä orjat yhä ankarampaan palkkaorjuuteen. Aluksi eivät orjien omistajat tahtoneet käsittää kuinka se on mahdollista, että vapautettua orjaa voidaan enää pakkottaa tekemään työtä. Tässä pulmassa tulivat englantilaiset kapitalistit avuksi ja selittivät että vapaita ihmisiä voidaan palkata työhön maksamalla heille pieni summa palkaksi jokaiselta työpäivältä ja että he siten voivat panna pois työstä jokaisen työläisen joka ei heitä miellytä. "Noudattamalla tällaista menettelytapaa ei teidän tarvitse elättää vanhoja, työkyvyttömäksi käyneitä eikä laiskoja orjia," opettivat Englannin kapitalistien edustajat. Omassa maassa taistelevat he kaikki keinoin työläisten olojen parantumista vastaan. Samalla kertaa antavat he sivistymättömän aasialaisen raakalaiskansan orjienomistajille tällaisia neuvoja työläisten riistossa. Tämä osoittaa että koko maailman riistäjäluokka on kansainvälinen ja tuntee kansainvälisyyden merkityksen. Nykyään onkin monista entisajan orjain omistajista tullut tyypillisiä kapitalisteja.

Teollisuuselämä on tuonut mukanaan uutuuden mikä viimevuosiin asti on Birmassa ollut melkein kokonaan tuntematon ja mikä myöskin on yllätys kapitalisteiksi muuttuneille orjienomistajille. Se on työläisten unio. Täällä, samoin kuin kaikissa teollisuusmaissa, ovat työläiset alkaneet järjestä ja taistella, vaatiensa itselleen lyhempää työpäivää, parempaa palkkaa ja parempia työoloja. Tällaisiin toimenpiteisiin ei orjien tiedetä Birmassa koskaan ennen ryhtyneen. Tervetuloa Birman työläiset maailman vallankumouksellisten työläisten taisteluriveihin.

—A. Ylitalo.

ÄIDIN HAUDALLA

Lahoristin juurella sepele,
on kuihtunut, koruton.
Jo vuosia kummulla haudan
se muistona ollut on.

Risti lahonnut kummulle kaatuu,
sen sepele kuihtuu pois.

Vaan vielä kuin mullasta haudan
pyhä muiston siunaus loia.

—D. K.